

Jan 10,11-18 Ovce

1. čtení: Žalm 23 Hospodin je můj pastýř

Kázání: Jan 10,11-18 ... Já jsem dobrý pastýř; znám své ovce a ony znají mne, tak jako mě zná Otec a já znám Otce. A svůj život dávám za ovce. ...

Bratři a sestry,

zase se vrátím k té mojí slavné době, kdy jsem ještě pracoval rukama. Tak nějak na to vzpomínám. Byla to zvláštní doba a byli to zvláštní lidé, kteří pracovali se mnou. Většinou jsme se tam sešli jako dost nesourodá parta. Dva koncertní mistři, jeden bývalý narkoman, dva bývalí policisté, tři vysokoškolští studenti...a já. Docela brzy zjistili, že jsem vystudoval teologii a že chci být farářem. A úplně všichni bez rozdílu vzdělání a inteligence se shodli při přemýšlení o tom mém budoucím povolání na dvou věcech. Že se budu mít dobře, protože budu vybírat ty kasičky. A že budu mít ty svoje ovečky. Jak já to slovo začal nenávidět. A vůbec celý ten křesťanský obraz člověka jako ovce. Já přece nejsem ovce, nechci být ovcí. A jak vás znám, ani vy nejste ovce. Taková ta tupá zvířata, která jdou, kam se jim řekne, pěkně ve stádu, bez vlastního názoru. A za kůrku chleba půjdou k člověku, který v druhé ruce svírá nůž, aby je podřízl. Co to je za obraz? Tohle přece nejsme a nechceme být. A navíc, proč se chovají ovce? Aby je někdo buď podojil, nebo podřízl na maso. Aby z nich někdo něco měl. Dost chápu, že spousta lidí není schopno stát se křesťany a členy církve, pokud by to mělo znamenat tohle. Stát se tupým členem tupého stáda, na kterém někdo vydělává. No, myslel Ježíš tohle? Jsme ovce? Víte, ono je to zvláštní připodobnění. A myslím si, že je moc hloupě chápáno. Dokonce i mezi námi křesťany.

Ovce jsou zvláštní zvířata. Lidé jsou taky zvláštní zvířata. Ovce je stádovité zvíře. Člověk taky. Věřící i nevěřící. V tomhle není žádný rozdíl mezi křesťany a nekřesťany. Všichni zakládají spolky, sdružení, party. Ovce má ale tu zvláštnost, že se v tom stádu nechá vést. To třeba krávy nemají. Ty musí být hnány. Lidé? Ovce prý, to nevím, to jsem slyšel, prý nedokáže sama od sebe najít vodu, najít dobrou pastvu. Jakoby ztratila něco z těch zvířecích instinktů. Lidé? My lidé jsme na tom, co se týká instinktů a přizpůsobení pro přežití v přírodě, ještě o hodně hůř. Nemáme instinkty ani silné drápy a zuby ani tu pevnou srst na ochranu.

Možná je ten největší problém v tomhle obrazu ovcí to, jak snadno se ovce nechá vést. Jak snadno poslouchá. Jak je hloupá a submisivní. Asi to většinu lidí štve. Tohle člověk nechce být. Alespoň ne vědomě. Bohužel nevědomě právě po tomhle až příliš mnoho lidí touží. Po vládě pevné ruky, jedné strany, která ví, co je správně a co mám dělat a řekne mi to. Je v tom bezpečí. Ale vědomě snad ne. Poslouchat. To se nechce.

A tak mě napadá jiný příměr. Z jednoho filmu. Tam takový silný otec říkal svým dětem u nedělního oběda toto: Na světě jsou dva druhy lidí, ovce a vlci. A vy nesmíte být vlci, nesmíte být zlí a žít na úkor ostatních. Proto jsem vás nevychoval. Ale chcete být ovce? Ještě je tu jiná možnost. Můžete být ovčáctí psi. Ti, kteří budou ovce chránit. To buďte. No, to zní už mnohem líp, být takový silný a statečný ovčácký pes, který se postaví vlku i medvědovi, aby chránil ostatní. Akorát se ani v tomhle obrazu člověk nevyhne vlastně tomu samému. Ovčácký pes je pes. Poslouchá pastýře. A to ještě mnohem víc než ta ovce. Psa vycvičíte na slovo. Ne ne. Tohle není cesta ven.

Tak jaká je cesta ven? Jak nebýt ovcí? A co když se tomu nejde vyhnout? Co když prostě jsme jako lidé opravdu bez těch silných zvířecích instinktů a navíc slabší než ostatní zvířata? A potřebujeme vedení? Já teda alespoň sám na sobě čím dál víc zjišťuji, že ano. Tedy že já potřebuji vedení, pastýře. Ale máme narozdíl od ovcí veliké privilegium. Svobodu. My asi musíme být vedeni, ale můžeme si vybrat, kdo nás povede. Kdo bude tím pastýřem. Koho budeme poslouchat a proč? A najednou zjistíte, jak i ti, kteří by nikdy nebyli jako ovce, jak hloupě a poslušně a s pocitem vlastní svobody se nechají vést a poslouchají. Kde koho. Politiky, vůdce, televizi, reklamu,. Zvláštní pastýři ti politici, ještě víc ta televize, nejzvláštnějším pastýřem je asi ta reklama. A kolik lidí poslušně jde a koupí si právě tu pastvu na zuby, protože to přece říkali v televizi, "znáte z televizní reklamy." Ale asi nejčastěji Vám člověk řekne, že nechce a nebude poslouchat nikoho, jen sám sebe. Že si bude dělat, co on sám chce. Pěkná představa. Člověk dělá to, co chce.

Praskla nám na záchodě žárovka. Už je to tak tři dny. Ještě jsem se nedokázal dokopat k tomu, abych zašel na

půdu a vzal tam novou a vyměnil ji. I když bych tolik chtěl. A tak si svítím na záchodě sirkama, zapalovačem, mobilem. **Dělám to, co nechci, protože, se mi nechce udělat to, co je moudré.** Ale ještě jednu zvláštní věc jsem upozoroval. Vím to. Ta žárovka nesvítí. A víte co udělám pokaždé, když přijdu na záchod? Zmáčknu vypínač. A pokaždé si řeknu, že su blbý, vždyť přece vím, že nesvítí. A víte, co udělám pokaždé, když odcházím? Zase ten vypínač vypnu. Když člověk dělá to, co chce, brzy se může stát, že začne chtít to, co dělá. **Když člověk dělá to, co chce, brzy se může stát, že začne chtít to, co dělá.** Tohle není cesta ven, cesta ke svobodě...dělat si to, co sám chci. Navíc, co mám dělat, když sám nevím? Když nevím co chtít? A co dělat, když už nemám sil a padnu?

Věřím, že ta cesta je jiná. Že je právě v té svobodě vybrat si, koho chci poslouchat, koho chci následovat. A tady přichází ten pastýř. Ten dobrý pastýř. A tady začíná být tohle podobenství zajímavé. Vlastně nefungující v normálním životě.

Tenhle pastýř je totiž divný. Nikde se tam nepíše, proč ty ovce vlastně chová, proč je pase, co z toho má? Pro peníze to není. Stojí tam, že není najat za mzdu. Že ovce jsou jeho. A ovcí je mnoho. Nejde tedy ani o vlnu ani o mléko, to by sám nedokázal. Tak co z nich má? Že může občas nějakou podříznout a sníst? Ne. Víte proč ne? Protože tam stojí: Volá své ovce jménem. Zná je, všechny a zná jméno každé z nich. A lidé nedávají jména zvířatům, která jsou na jídlo. Tak co z nich ten pastýř má? **Nic!** Jenom práci a nebezpečí. Jinak z nich nemá nic. Bůh z nás lidí nemá nic. Nepotřebuje nás ani na vlnu, ani na maso ani na mléko. Nepotřebuje naše peníze. Vždyť je to Bůh. To my potřebujeme. Víte co z nás Bůh má? Nebo může mít? Radost. O tom jste zde slyšeli před 14ti dny. Bůh nás má rád a má z nás radost. Nezapomínejme prosím, že tohle není jediný obraz vztahu Boha a nás lidí. Tady se totiž najednou dostáváme k tomu obrazu Otce, který miluje svoje děti. Se kterými má práci a trápení a které miluje. Ze kterých má radost. Vlastně nic víc. Miluje a má radost.

Normální je chovat ovce pro zisk. Nejčastěji na maso. Tedy ovce zabíjet. To je ta nejzvláštější část tohoto obrazu pastýře a ovcí. Jediný, kdo tady zemře, je ten pastýř. To on položí život za ovce. A najednou se vlastně on sám promění. Najednou se sám stane ovcí. **Isaiah 53:7 Byl trápen a pokořil se, ústa neotevřel; jako beránek vedený na porážku, jako ovce před střihači zůstal němý, ústa neotevřel.**

Bratři a sestry, jestli je někde nějaký pastýř, který nepracuje pro peníze, pro zisk, nemá z toho svého pastýřování nic, ale sám se obětuje, sám se stane jedním z nás, pak u takového pastýře já rád budu ovcí. A rád se nebudu mít čím chlubit než tím, koho chci následovat. Nebudu hrdý sám na sebe, jaký jsem kabrňák, a jak všechno vím a vždycky si poradím. Prostě proto, že to není pravda. Ale budu hrdý na toho, který mě miluje, který má moc život darovat a také ho přijmout.

Amen